

Museu d'Art Modern de Tarragona
C/ Santa Anna, 8
43003 – Tarragona
WWW.ALTANET.ORG/MAMT

Rubio. A través del temps i l'espai
Del 17 de setembre al 18 d'octubre de 2009

Els gravadors de cap de setmana, entre els que em compto, quan separem la planxa del paper després de passar el tòrcul, mirem meravellats el resultat inesperat i màgic de la impressió. Els mestres impressors i gravadors, i ara hem de citar el nom de Mariano Rubio, obtenen com a resultat del seu treball exactament el que havien previst. La mà i la ment dominen totalment l'instrument, de la mateixa manera que un consumat violinista no deixa res a la improvisació i obté amb el violí un registre sonor ric i vibrant, el mestre gravador explota cada tècnica de gravat fins a les seves darreres conseqüències. Per arribar fins aquest punt, Mariano Rubio (Calataiud, Saragossa, 1926) ha recorregut un llarg itinerari d'estudi i treball, amb innumerables encerts i camins encetats, moltes vegades abandonats i repesos més tard. Tot plegat en una recerca constant, que no és limita únicament a la tècnica purament calcogràfica, sinó que abasta també les arrels mateixes del coneixement, rescatant elements del passat. Aristòtil insinua en la seva *Metafísica* que “és plausible que totes les arts i tota la filosofia hagin estat trobades i portades al seu màxim desenvolupament moltes vegades, per després tornar-se a perdre”, aquesta màxima dibuixa una diagonal en l'obra creativa de Mariano Rubio, que s'intueix en els treballs exposats ara al MAMT, on la textura natural d'una peça concebuda fa vint anys s'expandeix en creacions recents amb formes autònomes, amb el que podríem dir un acostament progressiu a l'estil dòric, com a tribut al *moviment modern* rigorosament mecànic en les seves formes.

Natura non facit saltus, però la mà de l'home sí. I la història també. Hi ha una línia invisible, una mena de codi genètic, inscrit en cada peça de Rubio que ens permet fer una lectura unitària de tota la seva obra. De la mateixa forma que quan mirem unes ruïnes romanes –o gregues– no veiem exactament unes ruïnes, sinó “el que no hi ha”, és a dir l'absència, en les obres de Rubió habita l'evocació, el que es suggereix però no es veu, un batec subtil que s'intueix darrera cada línia, conformant un espai comú que es prolonga peça a peça.

Mariano Rubio ha rebut nombroses distincions i es membre de l'Academia de Nobles y Bellas Artes de San Luis de Saragossa, Conseller de l'Institut Ramon Berenguer de Tarragona, i conseller de la Institució Fernando el Católico de Saragossa del Centre Superior d'Investigacions Científiques, entre altres. La seva obra ha estat centre de tesis doctorals i treballs de recerca a Espanya i Alemanya. Amb la retrospectiva es presenta una agradable monografia sobre l'artista elaborada per José Verón, coeditada per la Diputació de Tarragona i Viena Edicions en la seva col·lecció de llibres d'art Tamarit.

Màrius Domingo

